

var falden i en stentung Søvn, kunde ikke straks blive klar over, hvor han befandt sig. Han havde i sine Drømme færdedes i Berlin sammen med Fritjof og nogle af dennes Kunstner venner. De var netop kommen kørende i en Droske til deres Stamknejs i Leipzigerstrasse, da Døren til hans Kammer aabnedes og Signe kom ind med et Lys i Haanden og bad ham komme ned.

I det Øjeblik, det gik op for ham, hvor han var, og hvad Søsterens Ord betød, kom han til at ryste af Kulde. Overgangen fra Verdensbyens glade Tummel til Søsterens stille Dødsbebudelse var selv hans Aandskonstitution for stærk. Endnu nogen Tid efter, at han var bleven paaklædt, maatte han gaa frem og tilbage i Kammeret for at faa nogenlunde Ro paa sig.

Da han kom ned i Stuerne, fandt han alle sine Søsken samlede; de fleste af dem havde slet ikke været iseng men havde blundet rundt om i Lænestole og paa Sofaer for at være Faderen saa nær som muligt og for straks at kunne være hos ham, om noget skulde ske. Dagligstuen var fuldt oplyst, og begge Dørfløjene ind til Soveværelset var slaaet tilbage. Derinde brændte kun en lille Natlampe. Den stod paa et Bord ved Hovedenden af Sengen og kastede et svagt Lysskær henad den ene Side af Faderens hvide Skikkelse; den anden laa i Mørke.

For at lette ham Aandedrættet havde man rejst ham lidt op og støttet ham med Puder. Han var ved fuld Bevidsthed, men han kunde ikke tale, og ikke heller kunde han længer løfte de sorteblaa Øjenlaag. Han var netop begyndt at tage Afsked med sine Børn. Eet for eet traadte de hen til Sengen; og naar de havde taget hans Haand, der laa tung og kraftsløs paa Tæppet,